

Претпостављам да не постоји врабац у Србији који не зна нешто о најновијој кулминацији неспоразума унутар СПЦ. Но у односу на нас, са приличном сигурношћу се може рећи да код врабаца нема много конфузије. Њихова ЦАТА (Цивџанска телеграфска агенција) у овом случају понела се знатно професионалније од средстава информисања која срећемо на српском информативном небу.

Пошто захваљујући средствима информисања не знамо ништа поуздано о горепоменутом неспоразуму, то се овом приликом њиме нећемо ни бавити. Ова неинформисаност није резултат недостатка информација, него, напротив, изненадне појава сувишка истих. Овај феномен, по свему судећи, знатно више говори о нама него о самом проблему.

Нека виси Педро

Више од три године у медијима пре свега штампаним, а и у неким електронским, тиња дозирани напад на епископа Рашко-призренске епархије Артемија (Радосављевића). Да ово није чисто ствар истраживачког новинарства него нечег озбиљнијег, могли смо закључити и из неких пропратних манифестација. На пример, српски политичари и јавне личности који су се пре петнаестак година грозили Милошевићевог хеликоптерског „десанта“ на манастир Хиландар и посете „друговима калуђерима“, све чешће су без благослова надлежног архијереја шпартали епархијом. Не знајући за милошевићевске методе, страни политичари се солидаришу са домаћим политичарима. Они су васпитани да поштују обичаје локалног становништва. Зашто би они више водили рачуна о поретку и обичајима од оних којима би то требало бити дужност? Постало је врло очигледно да нешто на релацији политика–Епархија рашко-призренска (ЕРП) не „штима“ и да се нешто (или неко) мора прилагодити.

Елем, када се ловина дефинише, креће се у медијску хајку. То нам је познато из блиске прошлости, али нам додуше није пријало током деведесетих, када су нас ћерали. Сада кад ми ћерамо, е то је већ мерак.

Новинарски напад креће отприлике на следећи начин: извесна новинарка (рецимо да се

Попу поп, бобу боб!

Пише: Александар Б. Ђикић
уторак, 23 фебруар 2010 13:40

зове Мирка) шаље текст својој редакцији. Информацију добија од извора блиског ЕРП-у, који жели да остане анониман (додуше, то му не полази за руком јер је сувише препознатљив). Миркин извор, познат путницима сајбер поднебесјем, пажљиво бира теме: проневере, неовлашћено лечење наркомана, деменција, антиевропејство, параглајдинг док народ нема ни за леба, напади на сироту НАТО авијацију, нецеливање руке „преосвећеном“ Бајдену, ма само што нисмо ушли у ЕУ и постали богати, високи и плави, али нам не дâ тамо неки владика и сл. Миркин текст се, наравно никад не објављује, осим и искључиво на насловној страни њених новина, рецимо да се зову Флеш. Aut Mirka aut nihil! А онда наступа техника-електроника.

Све телевизијске и радио станице имају у јутарњем програму резервисано време када читају насловне стране из дневне штампе. Наравно, ко има херца да заобиђе Мирку и њен наслов написан крупнијим словима од оних кад је друг Тито умро? Тако, сироти Бајден, наркомани, лопате и проневере народних кухиња попут праска улазе у уши народа. Пажљиви ТВ гледалац зна да на нашим информативним каналима што се од вести прочита ујутру то се понавља до следећег јутра. У току дана се ништа не дешава. Значи Миркина вест се понови барем 15 пута по каналу. Перјани јастук је распорен, па чик вратите перје назад.

Пре неки дан је крупним словима Миркина новина објавила да се сумња да је тамо неки Артемијев сарадник купио неке паре, којима је купио стан у Атини, у коме се можда тај тамо неки скрива. Када то не би мирисало и на оптужбу и на пресуду, било би смешно. Које паре, колико, одакле, пошто је купио стан, да ли се уопште скрива? Наравно све је то електронски пренето у уши народа. Колико год да је јасна улога електронских медија профила Б92, Фокс и сличних са тако дефинисаном уређивачком политиком, није нам јасна улога јавног сервиса РТС. Пристајање на неаналитичност када на терену имате сијасет својих новинара и подоста технике је благо речено зачуђујуће, и подсећа на нека неславна времена ове куће, тим више што се данас добрим делом финансира из џепова грађана различите верске, националне и друге оријентације. Исте камере снимају „тучу монаха“и владикау окруженог духовним чедима. Овај други снимак се не приказује на телевизији. Бојим се и да замислим разлог.

Можда је епископ Артемије крив. Можда је требало да аплаудира Бајдену, можда је требало да пољопривредне алатке користи за узгој дроге уместо за њено сузбијање, можда је требало да „искулира“ што су му дивљаци спалили 150 цркава и манастира, можда је у 8. деценији живота требало да путује бициклом кроз Дреницу до Девича уместо безбедним аутом....Можда су Мирка и друштво у праву. Откуд знам. Али начин на који се ова кампања води подсећа на времена за која смо мислили да су далеко иза нас.

Догађање сајбер народа

Причи би био крај да нас после дуге и тешке владавине својевремено нису напустили другови Стаљин и Тито, и да се након тога није појавио интернет. Овде већ настаје драмски заплет. Народ, болестан од саопштења са „надлежних места“, нарочито онај који иде у цркву, пости, причешћује се, осећа да нешто у читавом процесу шкрипи, осећа се повређеним. Жељан истине, а немајући могућност избора информација преко медија, одмеће се у „шуме веб-сајтова“ и размењује вести „из прве руке“. Прле и Тихи крећу у акцију, Давид узима праћку у руке, устаје раја ко из земље трава, рађа се сајбер покрет отпора! Разни домаћи и инострани сајтови православног усмерења постају једина места на којима се може саопштити или прочитати нешто што одудара од оркестриране кампање.

Са друге стране, ни „непријатељ“ не седи скрштених руку. Прво гаси сајт Епархије рашко-призренске. Монаси без благослова владике Артемија брже-боље стартују нови сајт, који бива угашен након 48 часова. Сви сајтови хостовани у земљи, а који не одговарају „револуционарима“ се гасе. Не верујем да то црквене власти могу урадити без учешћа државних. Таква спрега цркве и државе није виђена од времена кнеза Лазара. Али авај, како угасити „православне“ сајтове хостоване у Америци, Русији, Грчкој и другим уређеним државама? Тешко!

А на оваквим местима се појављују мишљења и информације од људи са различитих меридијана, по правилу јако добро информисаних, како лаика, тако и клирика. Има ту у мањој мери и непримерених коментара и прилога, претеривања, али зар није у томе драж слободе информисања?

Каква се све мишљења, па чак и веома озбиљно документовани прилози могу наћи овим путем? Ни десети део тих информација ми не можемо добити од средстава информисања, ни зависних ни независних. Не треба ваљда напомињати да за разлику од званичних средстава информисања у овим из својеврсних сајбер катакомби подршка епископу Артемију је скоро стопостотна. Ево само неких карактеристичних информација које се овим путем могу добити:

- „Катул Ферман [\[1\]](#) “за владика Артемија је написан знатно раније, али би за живота блаженопочившег патријарха Павла, с обзиром на његову мисију, било дегутантно да се и спроведе. Стога су поједини епископи (они који су сада у СА Синоду)

Попу поп, бобу боб!

Пише: Александар Б. Ђикић
уторак, 23 фебруар 2010 13:40

за живота патријарха хтели да изврше смену, али пре свега залагањем владике Артемија и још неких епископа до тога није дошло. Чекало се постављење новог патријарха, па да се већ припремљено изврши.

- Неки виде главни разлог прогона у томе да се 2013. поводом прославе 1700-годишњице Миланског едикта доведе папа у Ниш, чему је свргнути владика најжешћи и непоколебиви противник, а већина чланова СА Синода поборници. Уклањањем најтврђе антиекуменистичке линије у СПЦ пут папи је отворен, а што опет СПЦ може довести у непријатан положај у односу на друге помесне цркве.

- Значајан број познавалаца црквеног Устава и канона јавља се цитирајући Устав и каноне, чиме доказује да је одлука СА Синода потпуно неканонска.

- Коментарише се и испровоцирано кошкање на улазу у манастир Грачаница, где су тзв. дечанци потпомогнути „жестоким момцима“ и шведским КФОР-ом спречавали Артемијева духовна чеда да узму благослов од свог духовника уочи Великог поста. На неким руским сајтовима се поставља питање: Зашто шведска војска спречава српске монахе да уђу у српски манастир? Зашто тако нису спречавали Шиптаре да руше српске манастире? Ко им је наредио? На основу чијег захтева? Швеђани ретко шта раде напамет.

- Посебно се разматра профил постављеног администратора; почев од тога да као пензионисани (ergo, бивши) владика нема канонско право да администрира у епархији поред постојећег епископа, да на крајње чудан и по грађанским законима незаконит начин врши примопредају дужности, да је познат као преки човек који на силу уводи богослужење по западним правилима претећи свештеницима који се не повинују, а ови опет у страху за егзистенцију својих породица на то пристају, па све до објављивања врло провокативних фотографија администратора на гробу неког масона како крије крст у џепу, и тако даље, и тако даље.

Звек, звек

Искрено речено, ако је пола од овога тачно, а могуће да јесте, човеку се просто диже коса на глави. Према овако тешким међусобним оптужбама и неспоразумима, које

Попу поп, бобу боб!

Пише: Александар Б. Ђикић
уторак, 23 фебруар 2010 13:40

ударају на саме темеље црквеног устројства, то што је неки лик можда мазнуо неку лову да можда купи неку гајбу, можда у Атини, где ће можда да се крије, делује као чаша хладне воде. За такве ствари постоји држава, судови и робија, исто као да је тај исти лик прекорачио брзину код Параћина. Из таквих разлога, како барем мени као лаику изгледа, не изазивају се потреси ни у мањим фирмама, а камоли у СПЦ, нарочито ако знамо да је улога Цркве за физички и духовни опстанак српског народа кроз историју била огромна. А можда још неко осим нас то зна.

Ето, тако смо добили још једну „звечку за народ“, која ће га забављати наредних месеци да не мисли, брате, о платама, ценама, послу којег нема и сиромаштву кога има. Баш је некако чудан наш народ. Размажен. Улога медија у производњи „звечки“ је као што видимо велика.

Све време имам осећај да сам нешто заборавио... Ах, да, свињски грип, шта то беше?

[1] У отоманском царству наредба султана за елиминисање цару непокорних поданика.